

RABELSKO JEZERO.

Doljanec. Da, da. Prišlo je nenadoma. (Vidno vesel.) No, naj bo! Kaj hočemo! Mladina ostane vedno enaka, to se pravi, rada se ima ...

Grom. I seveda. In moj oskrbnik je izvrsten mož, to Vam rečem, oče župan, mlad pa tako moder mož.

Doljanec. Dekle je še malo bolešno. Bila je v samostanu in zrak ji ni prijal.

Grom. To nič ne dé. Naš zrak jo kmalu pozdravi. In zakon je marsikdaj tudi dober zdravnik.

Doljanec. (Stopi nekoliko bliže k Gromu. Zaupno.) In kar se tiče tistega denarja, veste — je že dobro, vse dogovorjeno.

Grom. (Se dela nevednega.) Kateri denar mislite?

Doljanec. I no, gospod Jelen mi je vse povedal. Tisti denar mislim, ki ga ima Vam dati izza one kupčije ...

Grom. Kaj je s tistim denarjem?

Doljanec. Vso stvar jaz poravnam, da ne bo nobenih zaprek in neljubih skrbi. Dora bo imela, hvala Bogu, še zmerom lepo svotico.

Grom. Lepo, lepo! Kaj pa hočete, saj je edina hči in za otrokovo srečo se lahko vse žrtvuje. Oskrbnik Vam je torej odkril to svojo zadrego. No, to ni taka reč. Vidi se pa, kako tanko vest ima mož. Izvrstnega moža dobote — to rečem, oče župan, in še enkrat Vam čestitam.

Doljanec. Meni zelo ugaja, ker je tako resen, ne kakor drugi škrici, vetrnjaik, polni medu.

Grom. Pa veste kaj, oče župan? Pred hčerjo morate to zakrivati, da je namreč meni kaj dolžan. To je sicer malenkost, pa nazadnje lahko rodi kako sitnost, zamero ali kar si bodi ...